

Sobratom škofom, ki bdijo nad dobrodelnostjo znotraj Cerkve, in njihovim sodelavcem pri delu za evangelizacijo

Globalna kampanja za boj proti lakoti

Vatikan, 18. november 2013

Prečastiti škofje,
dragi bratje in sestre,

kot predsednik mednarodne mreže Caritas Internationalis imam čast, da se vam oglasim ob pričetku naše kampanje za boj proti lakoti, ki je ena največjih sramot današnjega sveta (prim. papež Benedikt XVI, Svetovni dan hrane, 2005).

Kar 164 organizacij članic mreže Caritas Internationalis, ki delujejo v več kot 200 državah po vsem svetu, se zaveda, da je hrane dovolj za vse, pa vendar dnevno vsak osmi človek ostane lačen. Način pridelave, trženja in porazdelitve hrane seveda ne upošteva potreb najrevnejših. To je nepravilno, zato se lahko in se moramo potruditi, da pride do sprememb.

Začetek naše kampanje sovпада z adventnim časom, ko naj bi se poglobili v skrivnost učlovečenja našega Gospoda, ki je »prišel, da bi imeli življenje in ga imeli v obilju« (Jn 10,10). Zavzemal se je za revne, lačne in zavržene, in sicer do te mere, da se je poenotil z njimi. »Kajti lačen sem bil in ste mi dali jesti« in »Kar koli ste storili enemu od mojih najmanjših bratov, ste meni storili« (prim. Mt 25). Vsak, kdor strada, nas spomni na trpljenje, ki ga je Jezus daroval za nas.

Srčno upam, da bo ta kampanja nam duhovnikom in vsem, ki sodelujejo z nami pri evangelizaciji, omogočila, da se na novo odzovemo klicu našega Dobrega pastirja in Učitelja, ki nikoli ni bil brezbrizen navkljub vsemu človeškemu trpljenju.

Ko vam pišem te vrstice, se spomnim na globok čudež, ki ga je bil Mesija vreden in pomeni predvelikonočno služenje našega Gospoda. Sredi puščave, ko se ni mogel zanašati na pomoč iz mest in vasi, kjer bi bilo lažje dobiti zalogo hrane, ni odgnal množic, ki so mu bile zaupane ter vdane njegovemu nauku in njegovi odrešujoči moči. Ob ljudeh, za katere je bil edini, ki jih lahko reši, je napravil čudež ter tako obilno nahranil lačne. On, ki se je na začetku svojega služenja postil v puščavi in zavračal hrano, da je lahko ostal popolnoma zvest v svoji predanosti Božji previdnosti, je razglasil lačne za svete ter jim zagotovil svojo pomoč in popolno solidarnost. Tako so se lahko zanesli na njegovo milost in vsakdanji kruh za dostojanstveno in pravično življenje. Naredil je izjemno dejanje ter s tem dokazal moč in resnico svoje besede. Podaril je hrano tistim, ki so obubožali in se soočili s človekovo najhujšo stisko. Izpolnil je obljubo, v besedi in dejanju, ki jo je napovedal sam Bog s svojim preroškim sporočilom: »Glejte, jaz sam bom poskrbel za svoje ovce in jih poiskal.« (Ezk 34,11).

Moje besede, ki vam jih namenjam ob tej priložnosti, odzvanjajo spodbudo blaženega papeža Janeza Pavla II. ob začetku novega tisočletja: »Prišel je čas, ko naj se »navdušenje za dobrodelnost« obnovi, pokaže naj se ne le v tem, da učinkovito oskrbimo pomoč, ampak v zmožnosti, da se ljudem približamo, da postanemo solidarni s tistimi, ki trpijo, tako da dejanje pomoči ne bodo občutili kot ponižujočo miloščino, ampak kot bratovsko soudeleženo. Da bi to dosegli, moramo delati tako, da se

bodo prizadeti počutili v vsakem krščanskem občestvu kot v »domači hiši«. Če bomo delali v tem slogu, ali ne bo to najbolj uspešna in učinkovita predstavitev dobre novice o Božjem Kraljestvu?« (Apostolsko pismo Ob začetku novega tisočletja, 50).

To navdušenje za dobrodelnost naj nas vse spodbudi, da se bomo na vseh poteh znali ustaviti in pogledati naokrog in ne bomo več odvracali pogleda od lačnih otrok in starejših ter izkoriščenih in razlaščenih kmetov. Danes Gospod pravi nam: »Dajte jim vi jesti!« in ve, da to lahko storimo. Govori nam: *Vi, ki ste moji učenci, ne prepustite jih njihovi usodi. Storite nekaj, kar je v vaši moči. Odprite pot svoji domišljiji in bodite ustvarjalni. Nепrestano delajte in delite, kar imate. Bojujte se proti sebičnosti in ne zapravite ničesar. Uprite se, da se bo izkoriščanje najbolj ranljivih končno končalo. Zahtevajte, da bogati prenehajo z monopolizacijo zemlje. Omogočite revnim, mladim, ženskam in kmetom pridobivanje znanja in izkušenj, da bodo lahko proizvajali, obdelali in prodali svoje izdelke. Delajte to, kar dela Bog. On vedno skrbi za naš vsakdanji kruh: od darovanja kruha v templju do lomljenja kruha v Emavsu, od mane pri izselitvi do pomnožitve hlebov in rib. Gospod nikoli ne pozabi na človeško lakoto.*

To novo navdušenje za dobrodelnost naj nas spodbudi, da še bolj izkoristimo možnosti naše katoliške vere in naše človečnosti, da bomo bolj predani in bomo premagali to sramoto.

Bistveni del tega so molitve, še posebej »Oče naš«, ki nas jo je naučil sam Gospod, in seveda Evharistija.

Zato upam, da bodo molitve spremljale to kampanjo in pripomogle k potrebnim spremembam in novim spodbudam v naših škofijah, župnijah, krščanskih in drugih verskih skupnostih, šolah ter družinah.

Gospod nas je naučil, da molimo za vsakdanji kruh. Ta molitev, če je iskrena, nas mora spodbuditi, da delimo naš vsakdanji kruh in ne dovolimo več, da ljudje okrog nas trpijo lakoto. Izvirna katoliška molitev ni le beg od realnosti. Moliti ne pomeni brezglavo ponavljati besede in se pretirano navduševati ali imeti videnja ali nenavadna razodetja. Moliti pomeni biti v sozvočju z Bogom, se truditi z izpolnjevanjem Njegove volje in ga prositi »delo naših rok utrdi nad nami« (prim. Ps 90). Krščanska molitev ne dopušča brezdelja. Ravno nasprotno: »kdor noče delati, naj tudi ne jé« (2 Tes 3,10). Moliti k Bogu v resnici pomeni biti pozoren na lakoto vseh moških in žensk tega sveta: lakoto po kruhu ter tudi lakoto po pravici in dostojanstvu za vse.

Naj nam ta kampanja pomaga, da bomo znova odkrili in se poglobili v Evharistijo. Gospod nam je z razlogom zapustil ta spomin, za katerega želi, da ga živo ohranimo v svojih mislih s simboloma kruha in vina. Od tedaj ne moremo lomiti evharističnega kruha ali postati skupnost, ki slavi Evharistijo, zakrament svetega obhajila in Božje zaveze, ne da bi dali vse od sebe, da povrnemo dostojanstvo svojim bratom in sestram, ki so prikrajšani za zadostno in kakovostno hrano. Prav Evharistija je v *pravem pomenu besede* izraz za sočutno, milostno in odrešilno Božjo ljubezen. Udeleževanje pri Evharistiji je čudovita priložnost za pomoč revnim, ne le z besedami, ampak s konkretnimi dejanji.

Ob branju tega pisma se morda sprašujete: toda, kaj naj naredimo?

Dragi sobratje škofje, dobro se zavedam vaše darežljivosti in skrbi za pastoralo. Vem tudi, da ste v svojem služenju predani »skrbi za vse cerkve« (prim. Odlok o pastoralni službi škofov, »Kristus Gospod«, št. 6).

Vem, da se do določene mere in s pomočjo različnih pobud, ki ste jih izvedli v svojih državah, škofijah in krščanskih skupnostih, z vašo pomočjo ter s pomočjo vaših predanih sodelavcev in sodelavk boj proti revščini in lakoti nadaljuje. Zdaj pa je treba te dejavnosti okrepiti z nadaljnjim aktiviranjem pastoralnih delavcev ter vseh ljudi dobre volje, tako da združijo moči z enako mislečimi in vzpostavijo načine za razmislek in ukrepanje na vseh ravneh. Tako bo lahko v skladu z načelom subsidiarnosti vsak prispeval k odpravljanju lakote na svetu.

Zato bi vam rad zaupal to kampanjo za boj proti lakoti, ki jo je začela mreža Caritas Internationalis. Povabim vas, da jo podprete in z vključitvijo prispevate k plodnim rezultatom. Najprej znotraj Cerkev in tudi v skupnosti z veseljno Cerkvijo za dobro vse človeške družine, katere člani smo in znotraj katere smo vsi odgovorni drug za drugega.

V nadaljevanju navajam nekaj praktičnih predlogov za ustrezne pastoralne pobude glede te kampanje:

- priprava pastoralnih pisem s strani škofov, ki naj poudarjajo lokalne vsebine in opozorijo na aktualnost Gospodovega povabila, naj nahranimo lačne;
- izvajanje kampanje na škofijski ravni, vključno z vsemi župnijami pod budnim očesom lokalne organizacije Karitas in drugih pastoralnih centrov iz škofije;
- širjenje sporočil in orodij, ki jih pripravljata mreža Caritas Internationalis in lokalna organizacija Karitas glede tematike te kampanje, med evharističnimi in liturgičnimi praznovanji;
- ustanovitev skupine za spodbujanje ozaveščenosti v vsaki župniji, ki bo odgovorna za to kampanjo in druga dogajanja. S pomočjo škofijske Karitas lahko ta skupina postane stalno mesto za analizo lokalnih razmer, opredelitev vzrokov za revščino, prepoznavanje ranljivih ljudi, iskanje možnosti za ukrepanje, oceno uspehov in napak, obsojanje krivic itd.
- celostno spodbujanje ozaveščenosti, ki vključuje odgovornost in potrebo vsakogar, da izvede konkretna dejanja, kot so na primer:
 - Prizadevanje za zmanjšanje odpadkov hrane, organiziranje ločevanja odpadkov med revnimi ter širjenje znanja o metodah za konzerviranje hrane.
 - Zmerno prehranjevanje, zadostne količine in kakovosti, izogibanje prekomerni telesni teži.
 - Vključevanje učiteljev in mladih: zahteva po vključitvi problema pravice do hrane v učni načrt; organizacija tekmovanj in natečajev; uprizarjanje dramskih iger na temo pravice do hrane.
 - Organiziranje izmenjav o odgovornem državljanstvu v zvezi z vplivom našega vedenja in ukrepov glede pravice do hrane in dostopnosti do hrane za vsakogar.
 - Izkoriščanje vseh razpoložljivih delov zemlje, primernih za pridelavo hrane, izvajanje obsežnega pogozdovanja in ukrepanje proti eroziji tal.
 - Podpiranje manjših kmetov, še zlasti žensk.
 - Spodbujanje tradicionalnih metod ohranjanja tal in gnojenja (kompost, gnoj itd.).
 - Odpravljanje kulturnih ovir glede izvajanja sodobnih metod pridelave poljščin, ki so prijazne do okolja.
 - Izvajanje pobud zagovorništva, ki spodbujajo oblasti in predstavnike ljudstva, naj se zavzamejo za precejšen kmetijski proračun, pravične zakone glede lastništva itd.

To kampanjo ter vse sodelujoče izročam v priprošnjo Mariji, ki nenehno opominja Cerkev in njene otroke: »Kar koli vam reče, storite.« (Jn 2,5).

V bratski povezanosti z našim Gospodom,

kardinal Óscar Andrés Rodríguez Maradiaga,
predsednik organizacije Caritas Internationalis